

Arrest

nr. 259 416 van 17 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat G. GASPART en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 12 augustus 2019 en heeft zich er vluchteling verklaard op 14 augustus 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 november 2019. Op 26 februari 2020 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 15 juni 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd 16 juni 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit San Salvador. U heeft heel uw leven gewoond in de hoofdstad San Salvador. U woonde er in het huis van uw ouders. Tot eind juni 2019 werkte u er als dagarbeider in een garage. U bent ongehuwd en kinderloos. U heeft een vriendin, G. A. (...). U heeft haar in België leren kennen. Ze is eveneens van El Salvador afkomstig.

In de eerste week van juli 2019 ging u met uw wagen naar de garage van de heer Z. (...) in het gebied waar u woonde. U werd daar benaderd door vier leden van de bende 18. U herkende één van deze mannen als een man die bekend staat onder de naam 'T. (...)'. Zij spraken u aan, stelden u vragen en lieten u hun wapens zien. De bendeleden bekeken uw identiteitskaart met uw adres op en zagen uw wagen. Zij vertelden dat ze u wilden gebruiken als chauffeur en koerier. Ze vroegen u om hen 10 dollar te betalen. Echter, u had op dat moment dat geld niet op zak. Hierdoor heeft de garagist de mannen 10 dollar gegeven opdat ze u niet zouden lastigvallen. Daarop vertrokken ze met de boodschap dat ze u zouden contacteren en op bezoek zouden komen bij u thuis.

Hierna vernam u van een bewaker in de wijk dat er naar u gevraagd werd in de buurt.

Een week na het incident aan de garage werd u aangesproken door enkele mannen die een rit van u vroegen. U antwoordde toen dat u niet kon omdat u naar de les moest gaan, waarop ze zeiden dat u hen dan op uw terugweg een rit zou geven. Echter, u bent na de les niet meer teruggekeerd via dezelfde weg.

Hiervoor was u al eens in aanraking gekomen met bendes. Meer bepaald in 2010 stalen bendeleden uw gsm, documenten en portefeuille. U heeft hiervan aangifte gedaan bij de politie. Daarop waren de bendeleden op zoek naar uw adres. Een man die zich voordeed als iemand van het openbaar ministerie kwam naar u vragen in het gebied waar u woonde. Eenmaal is er in die periode iemand aan uw ouderlijk huis komen vragen naar u. Uw vader heeft deze persoon toen verteld dat u niet woonde op dat adres. Vervolgens heeft u uw klacht ingetrokken. Enkele dagen na het intrekken van deze klacht zijn ze nog eens in uw buurt komen vragen naar u. Al deze gebeurtenissen situeerden zich in een tijdspanne van één maand. Hierna heeft u geen problemen meer gekend hierdoor.

Eind juli 2019 boekte u uw reis naar België, op 11 augustus 2019 verliet u El Salvador en op 14 augustus 2019 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

In geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest u er te worden vermoord door leden van de bende 18. U kan er ook niet in de wijk van uw vriendin gaan wonen omdat daar een rivaliserende bende actief is en omdat uw vriendin in El Salvador ook al problemen heeft gekend met bendes.

U legt de volgende documenten neer: uw paspoort dd. 22 juli 2015, uw vervallen paspoort dd. 26 juli 2004, uw identiteitskaart dd. 9 januari 2019, uw geboortakte (inclusief apostille dd. 9 juli 2019), uw diploma van het middelbaar onderwijs (inclusief apostille dd. 9 juli 2019), uw diploma gastronomie (inclusief de apostilles dd. 3 juli 2019), een uittreksel van het strafregister op uw naam dd. 26 juli 2019, een attest van goed gedrag en zeden op uw naam dd. 26 juli 2019, een overzicht met daarop vluchtgegevens en een vliegtuigticket.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de

Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegens uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u niet politiek actief bent en dat u nooit lid bent geweest van een bende (CGVS, p. 8). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die er op zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Wat betreft uw verklaringen dat leden van de bende 18 u begin juli 2019 éénmaal 10 dollar vroegen, dat ze die dag ook zeiden dat ze u in de toekomst zouden willen gebruiken als chauffeur en dat bendeleden u één week later vroegen om hen te vervoeren met uw wagen (CGVS, p. 12 & 20), dient te worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u tijdens beide ontmoetingen met bendeleden in 2019 nooit het slachtoffer bent geworden van fysiek geweld. Bovendien dient opgemerkt te worden dat, nadat de som van 10 dollar werd betaald en de bendeleden u aan de garage hadden verteld dat ze u in de toekomst zouden willen gebruiken als chauffeur, u deze bendeleden nooit meer heeft teruggezien (CGVS, p. 16), waardoor u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat beide ontmoetingen met bendeleden gelinkt aan elkaar zouden zijn. Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen voor het CGVS vallen verder geen concrete aanwijzingen af te leiden die er op zouden wijzen dat u na deze gebeurtenissen die plaatsvonden in juli 2019 ooit werd gezocht of dat u nu nog steeds zou worden gezocht door de bendeleden. U geeft wat dit betreft aan dat de bendeleden u nooit thuis zijn komen opzoeken (CGVS, p. 17 & 18). Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat uw ouders nog steeds in ditzelfde huis in El Salvador verblijven en dat zij sinds uw vertrek uit El Salvador nooit werden lastiggevallen door bendeleden (CGVS, p. 19). Nochtans verklaart u dat de leden van de bende 18 wisten waar u woonde. Ze hadden immers uw adres gezien op uw identiteitskaart (CGVS, p. 12, 16 & 20). Het is zeer opmerkelijk dat de bendeleden wisten waar u met uw ouders woonde doch dat ze u tot op heden niet bij uw thuis zijn komen aankloppen. Dit is nochtans de eerste plaats waar logischerwijze iemand wordt gezocht. Uw verklaringen dat bendeleden enkele dagen na jullie ontmoeting aan de garage wel in uw buurt naar u hebben gevraagd en dat bendeleden sinds kort opnieuw in uw buurt komen vragen naar u (CGVS, p. 16, 17, 18 & 19), zijn louter blote beweringen die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven en zijn bovendien opmerkelijk aangezien ze uw adres kennen waardoor ze logischerwijze ook bij u thuis kunnen aankloppen indien ze op zoek zouden zijn naar u.

Daarenboven ondermijnt uw eigen gedrag op ernstige wijze de ernst van uw verklaarde vrees voor de bendeleden.

Meer bepaald bleef u na het voorval aan de garage nog een tijdje op uw eigen adres wonen (CGVS, p. 20 & 21). Zoals hierboven reeds opgemerkt, is dit nochtans de eerste plaats waar men u logischerwijze zou komen zoeken.

Bovendien kwam u na uw ontmoetingen met de bendeleden in 2019 nog regelmatig buiten. Zo ging u een aantal documenten gaan afhalen, ging u met uw moeder naar de dokter, ging u boodschappen doen, bezocht u ooms en tantes en volgde u een cursus grafisch ontwerpen (CGVS, p. 7, 16, 18 & 21).

Het is zeer opmerkelijk dat u die vreesde om door benedeleden te worden gedood (CGVS, p. 19), nog verschillende keren onnodig naar buiten bent gegaan. Ook de vaststelling dat u naar buiten ging om documenten te verzamelen voor uw vertrek wordt beschouwd als een overbodige verplaatsing. Het betreffen namelijk documenten die niet noodzakelijk waren om uw land van herkomst te ontvluchten. Meer bepaald gaat het over uw geboorteakte met apostille dd. 9 juli 2019, uw diploma middelbaar onderwijs met apostille dd. 9 juli 2019, uw diploma gastronomie met apostille dd. 3 juli 2019, een uittreksel van het strafregister op uw naam dd. 26 juli 2019, en een attest van goed gedrag en zeden op uw naam dd. 26 juli 2019 (documenten 4, 5, 6, 7, 8 & 9). Deze documenten bevatten enkel informatie over respectievelijk uw identiteit, de opleidingen die u heeft genoten en het feit dat u geen strafblad heeft doch zijn niet nodig om het land te verlaten.

Het geheel van bovenstaande gedragingen in uw hoofde ondermijnen op ernstige wijze de ernst van uw verklaarde vrees voor de benedeleden.

Wat betreft uw verklaring dat u in 2010 werd bestolen en dat benedeleden in uw wijk naar u vroegen nadat u klacht had ingediend, moet worden opgemerkt dat ze enkele dagen nadat u deze klacht introk, nog eens in uw buurt zijn komen vragen naar u en dat al deze gebeurtenissen zich situeerden in een tijdsperiode van één maand (CGVS, p. 12, 19 & 20). Hierna heeft u geen problemen meer gekend hierdoor (CGVS, p. 19). Er moet dan ook worden gesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat u anno 2020 in uw land van herkomst daadwerkelijk zou worden vervolgd naar aanleiding van deze gebeurtenissen in 2010.

Wat betreft uw verklaringen dat uw Salvadoraanse vriendin G. A. (...), die u in België heeft leren kennen, ook problemen in El Salvador heeft gekend en dat u niet in de wijk van uw vriendin kunt gaan wonen omdat daar een rivaliserende bende actief is (CGVS, p. 13) moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Echter, dit heeft u in uw hoofde nagelaten.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kunnen de door u aangehaalde problemen niet als zwaarwichtig en actueel genoeg worden beschouwd voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen

na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, uw paspoort dd. 22 juli 2015, uw vervallen paspoort dd. 26 juli 2004 en uw identiteitskaart dd. 9 januari 2019 bevatten louter gegevens over uw identiteit die niet wordt betwist. Het overzicht met daarop vluchtgegevens en een vliegtuigticket bevatten louter informatie over uw vlucht van El Salvador naar België en uw retourvlucht.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 26 februari 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 8 april 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die

zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het algemeen rechtsbeginsel van onpartijdigheid en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het onpartijdigheidsbeginsel en het recht op behoorlijk bestuur als algemeen beginsel van Unierecht, vervat in artikel 41 van het Handvest, die volgens hem van toepassing zijn in het kader van de procedure tot toekenning van internationale bescherming.

Vervolgens duidt verzoeker erop dat de *protection officer* die het persoonlijk onderhoud leidde een leidinggevende functie heeft (gehad) bij de Nationalistische Studentenvereniging (NSV). Verzoeker stelt dat niet wordt betwist dat hij deze functie tot zeer recent heeft uitgeoefend, hoewel het niet duidelijk is of hij deze functie tot op heden uitoefent. Uit een cache-versie van de website van de NSV blijkt dat de *protection officer* op 16 juli 2020 nog steeds werd aangeduid als *praeses* van de afdeling Gent. Verzoeker meent dat dit gegeven de onpartijdigheid van het beslissingsproces inzake zijn verzoek om internationale bescherming in gedrang brengt. De *protection officer* heeft immers een sleutelpositie in de asielpcedure: hij hoort de verzoeker over alle elementen in het dossier, hij gaat de geloofwaardigheid van het relaas na en onderzoekt of de redenen van het verzoek beantwoorden aan de criteria die kunnen leiden tot een beschermingsstatus en stelt vervolgens een gemotiveerd voorstel van beslissing op. Verzoeker bemerkt dat dit gegeven ook reeds werd aangehaald door zijn raadsman tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 februari 2020. In zijn schrijven *d.d.* 2 maart 2020 gericht aan het Commissariaat-generaal werden door zijn raadsman bovendien concrete elementen aangehaald waaruit blijkt dat de *protection officer* niet voldoet aan de vereisen van subjectieve onpartijdigheid. Verzoeker herneemt vervolgens in zijn verzoekschrift integraal dit schrijven *d.d.* 2 maart 2020, waarin erop wordt gewezen dat de inhoud en de toon van de standpunten van de NSV, waarin de *protection officer* een leidinggevende functie heeft (of nog heel recent had) het bewijs leveren van (een schijn van) partijdigheid. Aangezien de *protection officer* deel uitmaakt(e) van de leiding van de organisatie mag worden aangenomen dat hij zijn zeg had bij het bepalen van de standpunten en in grote lijnen de in het verleden geuite standpunten deelt. Ter illustratie en bij wijze van voorbeeld hiervan wordt verwezen naar een aantal uitspraken op *facebook* en op de website van de NSV waarin een duidelijke link wordt gelegd tussen “*asielaanvragers en criminaliteit of onveiligheid*” en tussen “*de aanwezigheid van migranten en het verdwijnen (of het risico op verdwijning) van de cultuur en waarden in Europa, België of Vlaanderen, al dan niet met het concreet inroepen van een demografische bedreiging gelinkt aan de asielfcrisis*”. Er wordt vervolgens gesteld dat deze vooroordelen, ten aanzien van vreemdelingen in het algemeen en asielsezoekers in het bijzonder, gepaard gaan met een visie van het individu in functie van de religie die getuigt van een uiterst pejoratieve perceptie van de islam. De nood aan bescherming van de in Europa en in België aanwezige verzoekers om internationale bescherming wordt door de NSV principieel gerelativeerd, dit zelfs “*tot op het punt dat sommige uitspraken rechtstreeks complexe, genuanceerde en juridische individuele elementen die deel uitmaken van het onderzoek van een aanvraag om*

internationale bescherming, op karikaturale en veralgemenende wijze". Soms bereiken de mededelingen van de NSV het punt waarop zij eenvoudig als racistische uitspraken kunnen worden bestempeld, aldus nog verzoeker. De centrale positie van mensenrechten in ons rechtssysteem, de hoeksteen van het asielbeleid, "*wordt gerelativeerd of gelimiteerd tot schuldgevoelens, moraliserend of emotioneel denken*". Deze stellingen worden vervolgens geïllustreerd aan de hand van verschillende uitspraken op Facebook en op de website van de NSV die in voormeld schrijven als volgt worden samengevat:

"Samengevat worden asielzoekers door de NSV beschouwd als zijnde een gevaar voor onze samenleving, letterlijk, wanneer zij stellen dat hun aanwezigheid onveiligheid met zich meebrengt, en figuurlijk, wanneer zij stellen dat hun aanwezigheid onze normen, waarden en cultuur bedreigt. De aanwezigheid van asielzoekers wordt door de NSV ook gezien als een demografisch gevaar.

De NSV blijkt van mening te zijn dat de asielzoekers die in België aankomen niet degene zijn die geen nood aan bescherming hebben en dat zij sowieso door veilige landen hebben gereisd die hen een bescherming kunnen bieden.

Soms getuigt de communicatie van deze organisatie van racisme. Het internationaal rechtssysteem en de mensenrechten wordt pejoratief beschreven als een pretext, uitgaande van schuldgevoelens, moralisering en emotionele opinies."

Verzoeker merkt nog op dat de commissaris-generaal op deze brief geantwoord heeft in een aparte brief gericht aan verzoekers raadsman op 15 juni 2020. Verzoeker meent echter dat de inhoud van de brief diende te worden opgenomen in de bestreden beslissing of dat op zijn minst naar deze brief moest worden verwezen in de beslissing en dat deze brief ook aan verzoeker moest worden betekend. Verder meent verzoeker dat de inhoud van de brief van de commissaris-generaal evenmin kan overtuigen.

Bovendien wijst verzoeker erop dat de *protection officer* recent tussenkwam in de pers, als woordvoerder of spreekbuis van de NSV, en dat hij in deze publieke tussenkomsten het concept van de "*lange mars door de instellingen*" aanhaalde. Dit concept houdt in "*dat er een positie in de instellingen en administraties wordt gezocht om vanuit deze positie persoonlijke politieke doelen te behalen en het beleid conform deze politieke doelstellingen te beïnvloeden*". Verzoeker acht het op zich merkwaardig dat de *protection officer* deze uitleg gaf in het kader van een betoging tegen het migratiepact. Deze strategie van de "*lange mars door de instellingen*" wordt gerechtvaardigd door de perceptie en de overtuiging dat het de linkse of progressieve individuen zijn die de invloedrijke posities hebben in verschillende instellingen ten nadele van personen die de rechtse en conservatieve waarden promoten, aldus verzoeker, die citeert uit een interview in Schamper van 28 oktober 2018. Zonder zich te moeten uitspreken over de relevantie van deze analyse, meent verzoeker dat deze verklaringen zijn twijfel met betrekking tot de onpartijdigheid van de *protection officer* en het vermoeden dat de vooringenomenheden en overtuigingen van de *protection officer* een rol hebben gespeeld in de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming versterken en rechtvaardigen. De betrokken *protection officer* heeft publiekelijk gesteld dat hij de ambitie heeft om zijn politieke overtuigingen verder te zetten door stand te nemen in instellingen om vanuit zijn positie het beleid te beïnvloeden, aldus verzoeker, die aanhaalt dat dit de kern is van het concept van de "*lange mars door de instellingen*" die door de *protection officer* werd aangehaald. Verzoeker citeert nog de eigen missie van de NSV volgens hun website en betoogt dat de stelling dat de kraan dicht moet in de context van internationale bescherming duidelijk een afwijzing is van het internationaal kader inzake internationale bescherming en het bestaan van het non-refoulement beginsel dat verbiedt dat er toegang tot het grondgebied zou worden ontzegd aan personen die in nood zijn van internationale bescherming.

Verzoeker concludeert:

"In deze omstandigheden, rekening houdende met:

- 1. het feit dat de PO de sleutelfiguur is in de beslissingsproces (hij hoort de verzoeker over alle elementen in het dossier, hij gaat de geloofwaardigheid van het relaas na en onderzoekt of de redenen van het verzoek beantwoorden aan de criteria die kunnen leiden tot een beschermingsstatus. De protection officer stelt vervolgens een gemotiveerd voorstel van beslissing op⁸.)*
- 2. de leidinggevende functie van de PO bij de NSV;*
- 3. de toon en de inhoud van de standpunten van deze organisatie over migratie en migranten en internationale bescherming en asielzoekers en vluchtelingen, standpunten die de PO hij nooit heeft afgekeurd en waarvan hij zich ook nooit heeft gedistantieerd;*
- 4. de publieke verklaringen van de PO over zijn intentie om, door middel een lange mars door de instellingen zijn politieke standpunten te promoveren en te concretiseren;*
is verzoekers twijfel dat zijn asielaanvraag niet onpartijdig werd onderzocht en beoordeeld gerechtvaardigd.

Om deze redenen is het algemeen rechtsbeginsel van onpartijdigheid, het algemeen beginsel van Unierecht van behoorlijk bestuur, dat inhoudt dat eenieder het recht heeft op een onpartijdige behandeling van zijn zaak en artikel 48/6, §5, eerste zin, geschonden.

Dit is een substantiële onregelmatigheid en rechtvaardigt op zijn minst een vernietiging van de bestreden beslissing om aan verzoeker een onpartijdige behandeling van zijn aanvraag om internationale bescherming te bieden.

U Raad kan deze onregelmatigheid niet herstellen gezien het volstaat dat de partijdigheid van een instelling of een persoon wordt aangetoond om de rechtmatigheid van de genomen beslissing aan te tasten (zie in die zin HvJ, arrest C-680/16 van 27 maart 2019 in de zaak Wolf §28)."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoeker dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van het tweede middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing dat de gebeurtenissen in juli 2019 onvoldoende zwaarwichtig zijn en stelt dat hij het risico en de ernst ervan heeft aangetoond. Vervolgens gaat verzoeker in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen dan wel te verklaren.

Verzoeker benadrukt dat zijn vrees wel degelijk actueel is:

"Verzoeker woont in een Colonia (Cima 4) in San Salvador. Deze colonia bestaat uit verschillende kleine straten (pasajes) die allen uitgaan van een hoofdstraat. De hoofdstraat is een straat waar iedereen toegang heeft. De pasajes worden afgesloten met slagbomen. Iedereen kan zich niet vrij begeven in deze pasajes. Veiligheidsagenten controleren wie in de pasajes binnengaat.

Verzoeker woont in de Pasaje Del Suqunai, tussen de Calle del Torgoz en de parallelle hoofdstraat die geen naam heeft (zie stuk 14). Aan beide kanten is verzoekers pasaje door slagbomen afgesloten. Bendeleden kunnen niet tot zijn huis komen. Zij kunnen zich echter min of meer vrij bewegen op de hoofdstraten van de buurt, (zie persoonlijk onderhoud, p. 4, zie ook p. 17 en p. 19)

Het is niet in zijn pasaje dat verzoekers vader werd aangevallen in maart 2020 maar wel in een zone waar de bendeleden vrij kunnen begeven.

Het louter feit dat de bendeleden niet tot het huis van verzoeker en zijn ouders zijn komen informeren laat dus niet toe te besluiten dat zijn vrees niet actueel zou zijn.

Het feit dat zijn vader werd aangevallen en geslagen door bendeleden die toen aangaven dat dit de schuld was van zijn zoon is een aanwijzing dat verzoekers vrees nog actueel is."

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zijn eigen gedrag op ernstige wijze de ernst van zijn verklaarde vrees voor de bendeleden ondermijnt, wijst verzoeker op het volgende:

"Belangrijk moet worden onderlijnd dat verzoeker zich enkel verplaatste in een auto of een taxi maar geen gebruik maakte van het openbaar vervoer. Dit is een veiligheidsmaatregel. .

Verzoeker betwist dat hij naar ooms en tantes ging. Pagina 16 zegt hij in tegendeel dat hij niet meer zijn ooms en tante ging bezoeken ;

Ik kwam mijn huis niet meer uit of ging naar mijn ooms en tante.

Verzoeker legt dan uit waarom hij niet naar zijn tante kon gaan, namelijk omdat de zelfde bende er heerst. Dat verwerende partij uit verzoekers verklaringen afleidt dat hij stelt dat hij ooms en tantes ging bezoeken is een beoordelingsfout.

Verzoekers verklaringen over het feit dat hij achtte dat de documenten die hij ging halen noodzakelijk zijn is geloofwaardig (zie p. persoonlijk onderhoud p. 21). Hij vond het gepast te kunnen aantonen wij hij is, dat hij nooit veroordeeld werd en wat zijn achtergrond is. Dit is ook een algemene verwachting ten aanzien van asielzoekers, conform artikel 48/6. Dat de verwerende partij het ineens overbodig acht is op zijn minst verbazend.

Alle omstandigheden samengenomen blijkt niet dat het gedrag van verzoeker niet in overeenstemming is te brengen met het gedrag van iemand die voor zijn leven vreest."

Verzoeker meent verder dat de ernst van de incidenten die hij in El Salvador ondergaan heeft en de impact daarvan onmogelijk onderschat kunnen worden en in overweging moeten worden genomen,

waarna hij verwijst naar de artikelen 48/3, § 2, eerste lid en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling houdt volgens verzoeker een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van “goede redenen” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker betoogt dat, aangezien zijn verklaringen aantonen dat hij reeds slachtoffer was van bedreigingen vanuit de *pandilla*, er moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, in het bijzonder nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoeker wijst op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *mara's* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld dat er op ophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoeker verwijst hiervoor naar de COI Focus “*El Salvador. Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, zo vervolgt verzoeker. Verzoeker betoogt nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en verwijst hiertoe naar de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 en de update ervan van 9 januari 2020 en naar andere bronnen die deze informatie zouden bevestigen. Verzoeker besluit dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat hij een groot risico loopt om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te zullen worden en acht het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verzoeker betoogt voorts dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist en dat daarbij “*het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden*” in overweging moet worden genomen. Hij wijst erop dat terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker. Hij betoogt dat hoewel een individuele beoordeling imperatief blijft, het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed is voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer en meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel toegepast moet worden.

Met verwijzing naar de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 voegt verzoeker verder toe dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel de IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarboven stelt het IOM geen informatie bij te houden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast haalt verzoeker aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoeker meent dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risico verhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens verzoeker frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor hem het geval is, en wat verzoeker bevestigd acht door de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des*

ressortissants" van 9 januari 2020 waaruit hij vervolgens citeert. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoeker heel duidelijk uit de inhoud van het rapport "*Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020, waarin er monitoring werd gedaan van moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedepORTEERD worden en dat de informatie van de "*speciale rapporteur van de verenigde Naties over Mensenrechten*" bevestigt. Verzoeker meent dat op basis van deze informatie dient te worden besloten dat hij verschillende kenmerken vertoont op basis waarvan hij als risicopersoon dient te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Hij besluit op basis van "*het cumulatief effect van deze risicofactoren*" dat hij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts haalt verzoeker landeninformatie aan waaruit volgens hem blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. Verzoeker verwijst desbetreffend naar de UNHCR-richtlijnen van maart 2016, de COI Focus "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019, de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 en het rapport "*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van februari 2020 van Human Rights Watch.

Verder betoogt verzoeker dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hem geen veiligheid kan bieden. Hij meent bij hervestiging het voorwerp te zullen vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoeker citeert uit voornoemd rapport van Human Rights Watch dat volgens hem bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Hij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die hij onderging in El Salvador ertoe leiden dat hij in geval van terugkeer naar dat land een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat hij zich elders in zijn land van herkomst aan dit gevaar kan onttrekken.

Verzoeker verwijst voorts naar artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'politieke overtuiging' en naar artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Hij stelt dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoeker, die meent dat de vervolging door de bende die hij vreest wel degelijk een vervolging is "*die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende*". Verzoeker is er dan ook van overtuigd wel degelijk vervolging te vrezen omwille van zijn politieke overtuiging, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Minstens meent verzoeker deel uit te maken van de sociale groep van de personen omwille van zijn weigering om met de bende samen te werken, wat volgens hem een fundamenteel kenmerk van zijn identiteit vormt dat hij niet heeft gekozen en niet kan opgeven.

Ten slotte verwijst verzoeker voor de interpretatie van het begrip "*gewapend conflict*" uit artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 30 januari 2014 in de zaak C-285/12, "*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*", naar de conclusie van de advocaat-generaal in deze zaak en naar het standpunt van UNHCR. Hij wijst erop dat er in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld wordt aangegeven, maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepaling moet volgens verzoeker autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerden, dat daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in

El Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflictzones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking), dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd, en dat de GIWPS besluit dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Gezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle en de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet volgens verzoeker worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er nog op dat de ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, waarschijnlijk zelfs het gevaarlijkste land ter wereld, en dat niemand, behalve de hoogste sociale klassen, aan de invloed en de gewelddaden van de bendes kan ontsnappen.

Verzoeker stelt ook persoonlijke omstandigheden te vertonen die het risico om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen. Hij wijst erop dat hij het land heeft verlaten en door de bendes onderzocht zal worden in geval van terugkeer, wat volgens hem waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat hij in het buitenland verbleef, wat de indruk zal wekken dat hij over voldoende financiële middelen beschikt en van hem een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld, en dat hij al eerder het slachtoffer was van de bendes in El Salvador. Om deze redenen meent hij dat hem het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift volgende nieuwe stavingsstukken:

- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 (stuk 3);
- het rapport "*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van februari 2020 van Human Rights Watch (stuk 4);
- het artikel "*Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims*", McNamara, P. J., *Refugee Survey Quarterly*, 2017, n° 36, pp. 1-24 (stuk 5);
- het rapport "*Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador*", Nations Unies, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme, 38ème session, 23 april 2018 (stuk 6);
- het persartikel "*La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*" van 29 april 2019 van *La Vanguardia* (stuk 7);
- het rapport "*Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*", GIWPS, Applebaum A. Mawdy B., Policy Brief, November 2018 (stuk 8);
- brief van 2 maart 2020 aan de verwerende partij (stuk 9);
- brief van 15 juni 2020 van de verwerende partij (stuk 10);
- het persartikel "*Jong, rechts en radicaal: hoe vergiftigd is de geest van de Vlaamse jeugd*" uit De Standaard van 28 november 2018 (stuk 11);
- het artikel "*Ik wil geen tegenbeweging blijven – Een interview met de praeses van het NSV!*" uit Schamper van 21 oktober 2018 (stuk 12);
- een print van de onthaalpagina van de website www.nsv.be (cache van 16 juli 2020) (stuk 13);
- kaart van de woonplaats van verzoeker in San Salvador (stuk 14).

2.2.2. De verwerende partij laat op 14 augustus 2020 een nota met opmerkingen aan de Raad geworden.

2.2.3. Op 8 maart 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020 en er de weblinken van weergeeft.

2.2.4. Op 16 maart 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij een nieuw element ter kennis brengt, met name een afdruk van de website NSV. Verwerende partij stelt in de aanvullende nota dat uit deze afdruk blijkt dat de betrokken *protection officer* niet (langer) op de website vermeld wordt als *praeses*.

2.2.5. Ter terechtzitting *d.d.* 17 maart 2021 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarbij hij volgende stukken voegt:

- een attest van het open centrum van verzoeker inzake zijn verplichte quarantaine (stuk 1);
- een *“(m)edisch attest dd 09.06.2020 van Dr. L. (...) over de aanval tegen de vader van verzoeker in El Salvador + beëdigde vertaling”* (stuk 2).

In de aanvullende nota wordt verzocht de zaak uit te stellen naar een later tijdstip omdat verzoeker wegens quarantaine onmogelijk aanwezig kan zijn op de zitting van 17 maart 2021, zo blijkt uit het attest van zijn open centrum (stuk 1). Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij een medisch attest bijbrengt dat aantoonde dat zijn vader in maart 2020 werd aangevallen (stuk 2), zoals hij ook reeds aanhaalde in zijn verzoekschrift. Deze feiten zijn volgens verzoeker een aanwijzing dat zijn vrees gegrond is en nog steeds actueel.

Verder wordt in de aanvullende nota nog het volgende opgemerkt:

“Verzoeker toont aan dat hij pas op 13.05.2019 een cheque tot betaling voor een ontslagpremie in handen kreeg door stuk 11 van het verzoekschrift. Een vertaling van dit stuk wordt bij huidige aanvullende nota gevoegd. Dit bedrag was noodzakelijk om de reis te financieren en is een uitleg voor de termijn tussen de problemen en de reservatie van de vluchten.

Dat zijn laatste werkdag 7 mei was blijkt uit het stuk 4 van de aanvullende nota, die het bedrag van zijn ontslagpremie bevestigt.

In stuk 2 van huidig aanvullende nota voegt verzoeker de vertaling van de immatriculatiekaart van zijn wagen. Dit document laat toe een verband te zetten tussen de foto's van de auto en zijn eigen persoon.

In stuk 3 voegt verzoeker een vertaling van stuk 12 aan het verzoekschrift, die aantoonde dat hij vanaf maandag 6 mei niet meer met zijn auto reed, en dat hij een andere wagen huurde.

Deze elementen staven de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen”.

2.2.6. Op 19 juli 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier de rechten van verdediging zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Gezien verzoeker zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing de rechten van verdediging zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk.

2.3.5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. Beoordeling van de in het eerste middel opgeworpen schending van het onpartijdigheidsbeginsel

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, het schrijven van verzoekers raadsman d.d. 2 maart 2020 niet beschouwd kan worden als zijnde opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5*quater*, § 3 van de Vreemdelingenwet. Immers wordt in dit schrijven enkel de onpartijdigheid van de betrokken *protection officer* in vraag gesteld, doch worden nergens opmerkingen gemaakt met betrekking tot de inhoud van deze notities. Artikel 57/5*quater*, § 3 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet van toepassing en verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de reactie van de commissaris-generaal diende te worden opgenomen in de bestreden beslissing in plaats van in een apart schrijven aan verzoekers raadsman. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad zijn bemerkings over de inhoud van de brief van de commissaris-generaal d.d. 15 juni 2020 te geven, maar, zo blijkt uit wat volgt, *in casu* niet overtuigt. Wat betreft daarnaast verzoekers bemerking dat de brief van de commissaris-generaal d.d. 15 juni 2020 ook aan verzoeker moest worden betekend, bemerkt de Raad dat dit schrijven een loutere reactie op het schrijven van zijn raadsman betreft. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal dergelijk stuk, dat geen individuele eenzijdige rechtshandeling betreft nu er geen rechtsgevolgen uit voortvloeien voor verzoeker, tevens aan verzoeker dient te betekenen.

In het eerste middel voert verzoeker in wezen aan dat, gelet op het recente verleden van de *protection officer* van het CGVS in een sleutelfunctie bij de NSV, de toon en inhoud van de standpunten van deze studentenorganisatie en de eigen publieke verklaringen van de *protection officer* over zijn intentie om zijn politieke standpunten bij de instellingen te concretiseren, zijn recht op een onpartijdige behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming niet gewaarborgd is.

De Raad verduidelijkt in dit verband vooreerst dat niettegenstaande de betrokken *protection officer* volgens de door verzoeker aangebrachte cache-versie van de website van de NSV op 16 juli 2020 nog werd aangeduid als *praeses* van de afdeling Gent, hij deze functie heden niet meer uitoefent. Zulks blijkt immers duidelijk uit de door verwerende partij bijgebrachte stukken, met name een afdruk van de website van de dienst studentenactiviteiten van de Universiteit Gent en waar duidelijk vermeld wordt dat de heer C. G. voor het academiejaar 2019-2020 voorzitter is van het NSV en in die hoedanigheid de vereniging vertegenwoordigt in het Politiek en Filosofisch Konvent, zijnde de overkoepelende organisatie van erkende politieke en filosofische studentenverenigingen van Gent (stuk 1 van de nota met opmerkingen) en een afdruk van de website van de NSV, geraadpleegd op 16 maart 2021 (stuk 1 van de aanvullende nota d.d. 16 maart 2021). Bovendien, dat de *protection officer* wel degelijk geen *praeses* meer is (of was tijdens het onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming) kan worden aangenomen rekening houdend met het algemeen bekend gegeven dat men vanzelfsprekend slechts voorzitter van een studentenvereniging kan zijn wanneer men zelf student is, wat gezien de voltijdse betrekking van de betrokken *protection officer* bij het CGVS niet het geval is.

Verder wijst de Raad erop dat het beginsel van onpartijdigheid als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en als algemeen beginsel van Unierecht, dat (onder meer) vervat is in artikel 41 van het Handvest en – wat specifiek het CGVS betreft – in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, ook van toepassing is op organen van het actief bestuur en houdt (onder andere) in dat bestuursorganen, ambtenaren of mandatarissen geen persoonlijk (juridisch of feitelijk) belang mogen hebben bij de door hen te nemen beslissingen en bij het behandelen van de hen opgelegde zaken niet vooringenomen mogen zijn. Het Hof van Justitie heeft als zodanig bevestigd dat het recht op een onpartijdige behandeling van zijn zaak geldt bij de uitvoering van het Unierecht, in het bijzonder de richtlijnen

2004/83/EG en 2005/85/EG, heden vervangen door de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU (HvJ 8 mei 2014, C-604/12, *N. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland*, pt. 19-55).

De vereiste van onpartijdigheid wordt bekeken vanuit dubbele ooghoek. Er is met name enerzijds de subjectieve of persoonlijke onpartijdigheid, en anderzijds de objectieve of structurele onpartijdigheid. Het onpartijdigheidsbeginsel waarborgt dus zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen (RvS 14 november 2017, nr. 239.876). De subjectieve onpartijdigheid vereist dat geen enkel lid van het betrokken bestuur blijf mag geven van partijdigheid of persoonlijke vooringenomenheid. De objectieve onpartijdigheid vereist dat dit bestuur voldoende waarborgen biedt om elke gerechtvaardigde twijfel omtrent een eventuele vooringenomenheid uit te sluiten (cf. HvJ 27 maart 2019, C-680/16, *Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel en Remedia d.o.o.*, pt. 27). De subjectieve onpartijdigheid wordt vermoed tot het bewijs van het tegendeel. In het geval van een aantasting van de objectieve onpartijdigheid moet de daadwerkelijke vooringenomenheid niet worden aangetoond, maar volstaat de schijn van partijdigheid indien die schijn objectief gerechtvaardigd is (A. COOLSAET, "Hoofdstuk 6. Het onpartijdigheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die keure, 2006, p. 191).

Om de schending van de structurele onpartijdigheid aannemelijk te maken, volstaat geen louter subjectieve indruk van partijdigheid, maar moet die indruk objectief gerechtvaardigd kunnen worden, rekening houdend met de concrete, feitelijke elementen van de zaak (RvS 12 mei 2020, nr. 248.530). In geval van structurele onpartijdigheid moet worden onderzocht of er voldoende garanties zijn om objectief gewettigde twijfels over de onpartijdigheid uit te sluiten. Zulke twijfels kunnen rijzen ten gevolge van vaststelbare feiten, waarbij in bepaalde gevallen zelfs de gewekte schijn belang kan hebben (RvS 25 november 2020, nr. 249.039). De nationale autoriteit moet voldoende waarborgen bieden om elke gerechtvaardigde twijfel dat sprake is van een eventueel vooroordeel uit te sluiten (HvJ 8 mei 2014, C-604/12, *H. N. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland*, pt. 52). Hoewel *in casu* niet wordt betwist dat de betrokken *protection officer* van het CGVS recent een hoge leidinggevende functie vervulde bij de NSV (*praeses* bij de afdeling van Gent) en dat deze organisatie publiekelijk reeds verschillende standpunten heeft ingenomen inzake de *nexus* tussen asielaanvragers en criminaliteit en onveiligheid en tussen de aanwezigheid van migranten en het verdwijnen van de Europese cultuur en waarden, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de structurele organisatie van het CGVS onvoldoende garanties biedt om twijfels over de onpartijdigheid uit te sluiten. Vooreerst is het niet de *protection officer* van het CGVS, maar de commissaris-generaal die formeel de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming neemt. Dit neemt echter niet weg dat niet kan worden ontkend dat de *protection officer* een belangrijke rol speelt in het beslissingsproces. Hij leidt het persoonlijk onderhoud met de verzoeker om internationale bescherming, noteert de verklaringen van deze verzoeker en redigeert een voorstel van beslissing. Ook hier zijn evenwel de nodige garanties voorhanden om aan een mogelijke partijdigheid van de *protection officer* te remediëren. Zo kan de verzoeker overeenkomstig artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen en daarover zelf of via zijn advocaat aan het CGVS schriftelijk zijn opmerkingen bezorgen, die door de commissaris-generaal moeten worden onderzocht alvorens in verband met het verzoek om internationale bescherming een beslissing te nemen. Ook wordt het voorstel van beslissing van de *protection officer* blijkens de nota met opmerkingen van verwerende partij samen met het integraal administratief dossier en dus ook eventuele opmerkingen van de verzoeker over het verloop van zijn persoonlijk onderhoud en de schriftelijke weergave van zijn verklaringen overgemaakt aan een supervisor, die het voorstel van beslissing inhoudelijk moet controleren en aldus nagaat of de beslissing een correcte en volledige weergave bevat van de feitelijke elementen, zoals die door de verzoeker werden aangereikt, alsook of de beoordeling van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen en van de verklaringen van de verzoeker op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Bij geval van twijfel zou het dossier worden voorgelegd aan en besproken met andere supervisors en medewerkers van de juridische dienst. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, antwoordt de raadsman van verzoeker dat de objectieve onpartijdigheid van het CGVS *in casu* niet ter discussie staat.

De raadsman van verzoeker benadrukt ter terechtzitting dat de subjectieve partijdigheid van de betrokken *protection officer* in vraag wordt gesteld. De Raad herhaalt dat subjectieve partijdigheid niet wordt vermoed en slechts mag worden aangenomen indien precieze feiten of concrete aanwijzingen worden bijgebracht die deze partijdigheid aantonen (RvS 16 januari 2018, nr. 240.430). Te dezen wordt

niet betwist dat de betrokken *protection officer* van het CGVS recent een hoge leidinggevende functie had bij de NSV en dat deze organisatie publiekelijk reeds verschillende standpunten heeft ingenomen inzake de *nexus* tussen asielaanvragers en criminaliteit en onveiligheid en tussen de aanwezigheid van migranten en het verdwijnen van de Europese cultuur en waarden. Evenmin wordt betwist dat de betrokken *protection officer* van het CGVS publiekelijk gewag heeft gemaakt van het concept van de “*lange mars door de instellingen*” en dat dit inhoudt “*dat er een positie in de instellingen en administraties wordt gezocht om vanuit deze positie persoonlijke politieke doelen te behalen en het beleid conform deze politieke doelstellingen te beïnvloeden*”. Daar staat tegenover dat uit niets blijkt – en verzoeker brengt geen elementen aan waaruit kan blijken – dat de NSV een verboden organisatie of een niet aan de universiteit erkende studentenvereniging zou zijn of dat deze studentenvereniging ooit voor haar ideologie werd veroordeeld wegens inbreuken op de antiracisme- of anti-discriminatie wetgeving. Dit alles maakt dat met de nodige omzichtigheid moet worden onderzocht of deze elementen uit het verleden van de betrokken *protection officer* een concrete impact hebben op de uitoefening van zijn taken voor het CGVS bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming. De Raad kan *in casu* evenwel slechts vaststellen dat het administratief dossier geen aanwijzingen bevat – en door verzoeker geen indicaties worden aangehaald – waaruit zou blijken dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet op een objectieve wijze behandeld zou zijn. Zoals ook in de nota met opmerkingen wordt opgemerkt, brengt verzoeker aangaande het verloop van het persoonlijk onderhoud geen concrete elementen aan waaruit een vooringenomenheid dan wel een partijdigheid in hoofde van de *protection officer* zou kunnen blijken. Nergens in verzoekers betoog blijkt immers dat de *protection officer* concrete uitspraken heeft gedaan dan wel handelingen heeft gesteld waardoor er een gewettigde twijfel bestaat over de geschiktheid van de *protection officer* om het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoeker op een onpartijdige manier te behandelen. Ook wat betreft de bestreden beslissing toont verzoeker geenszins aan dat deze bewoordingen dan wel motieven bevat die dermate subjectief geformuleerd zouden zijn dat er aldus besloten moet worden dat de *protection officer* zijn ambt niet op een onpartijdige, neutrale en loyale wijze heeft uitgeoefend. Ook uit een zorgvuldige lezing van deze notities kan niet worden afgeleid dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud onregelmatigheden hebben voorgedaan waaruit enige vooringenomenheid bij de *protection officer* zou kunnen blijken. Tevens dient te worden vastgesteld dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 14) blijkt dat de supervisor van de betrokken *protection officer* het persoonlijk onderhoud bijwoonde. De opmerking van verzoekers raadsman ter terechtzitting dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat *in casu* een controle gebeurde door een supervisor, mist dan ook feitelijke grondslag. Voorts wijst de Raad er nog op dat, zoals verder in dit arrest zal blijken, ook uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan blijken dat er van enige subjectieve partijdigheid sprake is. In die zin kan dan ook niet blijken dat de hele keten van het beslissingsproces *in casu* zou zijn aangetast door de (subjectieve) partijdigheid van één van de daarbij betrokken ambtenaren van het CGVS.

Het verleden van de betrokken *protection officer* van het CGVS bij de NSV, de publieke verklaringen die hij in zijn voormalige functie als *praeses* bij de afdeling van Gent van de NSV heeft afgelegd, alsook de verschillende standpunten die de NSV in het verleden publiekelijk heeft ingenomen inzake de *nexus* tussen asielaanvragers en criminaliteit en onveiligheid en tussen de aanwezigheid van migranten en het verdwijnen van de Europese cultuur en waarden vormen weliswaar een objectief gegeven, maar alle gegevens samen in acht genomen daarom nog geen voldoende objectief gewettigde aanwijzing of grond om de door verzoeker gevreesde partijdigheid, of zelfs maar de schijn ervan, aan te tonen. Verzoeker toont niet naar genoegen van recht aan dat hij een gerechtvaardigde vrees mocht koesteren dat de commissaris-generaal niet met de vereiste objectiviteit en onpartijdigheid over zijn verzoek om internationale bescherming kon oordelen.

Een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het algemeen rechtsbeginsel van onpartijdigheid en van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij een eventuele terugkeer naar El Salvador te worden vermoord door leden van de bende 18 (notities CGVS, p. 16 en 19). Verzoeker geeft aan dat hij in de eerste week van juli 2019 benaderd werd door vier leden van de bende 18 toen hij met zijn wagen naar de garage van de heer Z. ging, waar hij soms werkte als mecanicien (notities CGVS, p. 12, 14-15). Verzoeker herkende één van deze mannen als een man die bekend staat onder de naam T. De mannen vertelden verzoeker dat ze hem wilden gebruiken als chauffeur en koerier en vroegen hem tevens om 10 dollar te betalen. Omdat verzoeker dat geld niet op zak had, gaf de garagist de mannen 10 dollar opdat ze verzoeker niet

zouden lastigvallen. Daarop vertrokken ze met de boodschap dat ze verzoeker zouden contacteren en op bezoek zouden komen bij hem thuis (notities CGVS, p. 15-16). Hierna vernam verzoeker van een bewaker in de wijk dat er naar hem gevraagd werd in de buurt (notities CGVS, p. 16-17). Een week na dit incident aan de garage werd verzoeker aangesproken door enkele mannen die een rit van hem vroegen (notities CGVS, p. 20). Verzoeker antwoordde dat dit niet kon omdat hij naar de les moest gaan, waarop ze zeiden dat hij hen dan op zijn terugweg een rit moest geven. Verzoeker keerde na les echter niet terug via dezelfde weg (notities CGVS, p. 20). Daarnaast gaf verzoeker nog aan dat hij ook in 2010 al eens met de bendes in aanraking was gekomen (notities CGVS, p. 12). Meer bepaald stalen bendeleden toen zijn gsm, documenten en portefeuille. Nadat verzoeker hiervan aangifte had gedaan bij de politie, waren de bendeleden op zoek naar hem. Verzoeker trok vervolgens zijn klacht in. Enkele dagen na het intrekken van deze klacht kwamen de bendeleden nog eens in verzoekers buurt vragen naar hem, maar hierna kende verzoeker geen problemen meer hierdoor (notities CGVS, p. 20). Verzoeker boekte zijn reis naar België eind juli 2019 en verliet El Salvador op 11 augustus 2019 (notities CGVS, p. 9).

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.3. Wat betreft verzoekers verklaringen dat leden van de bende 18 hem begin juli 2019 eenmaal om 10 dollar vroegen, dat ze die dag ook zeiden dat ze hem in de toekomst zouden willen gebruiken als chauffeur en dat bendeleden hem één week later vroegen om hen te vervoeren met zijn wagen (notities CGVS, p. 12 en 20), is de Raad van oordeel dat, daargelaten de vraag of deze problemen betrekking hebben op één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, deze gebeurtenissen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. In de bestreden beslissing wordt in dit verband immers terecht het volgende overwogen: *“Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u tijdens beide ontmoetingen met bendeleden in 2019 nooit het slachtoffer bent geworden van fysiek geweld. Bovendien dient opgemerkt te worden dat, nadat de som van 10 dollar werd betaald en de bendeleden u aan de garage hadden verteld dat ze u in de toekomst zouden willen gebruiken als chauffeur, u deze bendeleden nooit meer heeft teruggezien (CGVS, p. 16), waardoor u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat beide ontmoetingen met bendeleden gelinkt aan elkaar zouden zijn. Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.”*

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker geen concrete aanwijzingen aanbrengt die erop duiden dat hij na deze gebeurtenissen die plaatsvonden in juli 2019 ooit werd gezocht of dat hij nu nog steeds zou worden gezocht door de bendeleden. De Raad onderstreept dat in dit verband in de bestreden beslissing de pertinente bemerking wordt gedaan dat verzoeker zelf aangaf dat de bendeleden hem nooit thuis zijn komen opzoeken en dat ook zijn ouders die nog steeds in ditzelfde huis wonen sinds verzoekers vertrek uit El Salvador nooit werden lastiggevallen door bendeleden, terwijl de leden van de bende 18 volgens verzoekers verklaringen wisten waar hij woonde. Verzoeker gaf weliswaar aan dat bendeleden enkele dagen na hun ontmoeting aan de garage wel in zijn buurt naar hem hebben gevraagd en dat bendeleden sinds kort opnieuw in zijn buurt komen vragen naar hem (notities CGVS, p. 16, 17, 18 en 19), doch stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat dit louter blote beweringen zijn die hij niet staft aan de hand van enig concreet gegeven. Bovendien houdt het geen steek dat de bendeleden wisten waar verzoeker met zijn ouders woonde doch dat ze hem tot op heden niet bij hem thuis zijn komen zoeken, *i. e.* de eerste plaats waar logischerwijze iemand wordt gezocht.

Verzoeker merkt in dit verband in zijn verzoekschrift op, verwijzend naar de kaart van zijn woonplaats die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegde (stuk 14 van het verzoekschrift), dat de *pasaje* waarin hij woonde afgesloten is door slagbomen, dat veiligheidsagenten controleren wie in de *pasaje* binnengaat, dat bendeleden niet tot aan zijn huis kunnen komen en dat de bendeleden zich wel min of meer vrij kunnen bewegen op de hoofdstraten van de buurt. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker aanvankelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat er aan deze *“poorten”* van de *pasajes* enkel een portier stond die de poorten open en dicht deed, maar dat dit eigenlijk geen beveiliging was (notities CGVS, p. 5). Verzoeker gaf aan dat de portiers die ingeschakeld worden mensen uit de buurt zijn die wat ouder zijn en gevraagd worden dit werk te doen zodat ze niet langer fysieke arbeid (zoals

bv. tuinieren) moeten verrichten (notities CGVS, p. 5). Verzoeker stelde vervolgens uitdrukkelijk: “*Het enige wat hij kon doen was de politie bellen als een situatie zich voordeed*” (notities CGVS, p. 5). Verder gaf verzoeker tevens aan dat de benedeleden ook vrij in zijn *pasaje* konden komen op momenten dat de gym in zijn straat geopend was (notities CGVS, p. 5, 12 en 20). Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat er weliswaar dagelijks een politiepatrouille in zijn straat passeerde, doch dat dit niet verhinderde dat benedeleden naar de gym in zijn *pasaje* kwamen (notities CGVS, p. 4-5). Hoewel deze gym weliswaar sloot enkele dagen voor verzoekers vertrek wegens het overlijden van de eigenaar, blijkt uit verzoekers verklaringen geenszins dat zijn *pasaje* dermate beveiligd werd dat het voor de benedeleden onmogelijk was om tot bij verzoekers huis te komen. Uit de door verzoeker bijgebrachte kaart (stuk 14 van het verzoekschrift), dat een louter stratenplan van zijn buurt betreft, blijkt zulks evenmin. Verzoekers verweer is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

Waar verzoeker voorts stelt dat de actualiteit van zijn vrees tevens blijkt uit het feit dat zijn vader in maart 2020 werd aangevallen en geslagen door benedeleden die aangaven dat dit de schuld was van zijn zoon, en ter staving van dit incident een medisch attest bijbrengt (stuk 2 van de aanvullende nota d.d. 17 maart 2021), stelt de Raad vast dat in het attest, opgesteld op 9 juni 2020, door dokter L. C. E. G. verklaard wordt dat verzoekers vader in de eerste week van maart bij het buitenkomen op zijn werk aangevallen werd door jongeren die deel uitmaken van de bendes. De Raad wijst er evenwel op dat dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekers vader zijn verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Tevens dient gewezen te worden op het gesolliciteerde karakter van het attest, nu het pas drie maanden na het incident en op verzoek van verzoekers vader werd opgesteld. Daarnaast valt het op dat verzoeker in verband met deze aanval op zijn vader geen andere documenten bijbrengt, terwijl zijn vader nochtans kort na de feiten naar een privéarts is gegaan en men bij de sociale dienst op 12 maart 2020 een röntgenfoto zou hebben genomen. De Raad is dan ook van oordeel dat dit attest niet volstaat om aan te tonen dat zijn vader in maart 2020 aangevallen werd door benedeleden. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien aangenomen kan worden dat zijn vader werd aangevallen door jongeren van een bende, in het attest nergens gewag wordt gemaakt van het feit dat de benedeleden tijdens de aanval zouden hebben gezegd dat dit de schuld was van zijn zoon. Er wordt daarentegen louter gesteld dat verzoekers vader bij het incident al zijn documenten kwijtgeraakte, dat hij werd geslagen en dat men hem zei dat hij niets aan de politie mocht vertellen. Verzoeker toont dan ook op geen enkele wijze aan dat dit incident verband houdt met zijn eigen problemen omwille waarvan hij zijn land van herkomst heeft verlaten.

Verder duidt de Raad erop dat verzoekers eigen gedrag op ernstige wijze de ernst van de door hem verklaarde vrees voor de benedeleden ondermijnt. Immers dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker na het voorval aan de garage nog een tijdje op zijn eigen adres bleef wonen (notities CGVS, p. 20-21; verklaring DVZ, vraag 10), terwijl dit, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, nochtans de eerste plaats betreft waar men hem logischerwijze zou komen zoeken. Verder blijkt tevens dat hij na zijn ontmoetingen met de benedeleden in 2019 nog regelmatig buitenkwam. Zo ging hij een aantal documenten afhalen, ging hij met zijn moeder naar de dokter, ging hij boodschappen doen en volgde hij een cursus grafisch ontwerpen (notities CGVS, p. 7, 18 en 21). Deze onnodige verplaatsingen ondergraven op ernstige wijze de door verzoeker beweerde vrees om door benedeleden te worden gedood (notities CGVS, p. 19). Dat hij zich enkel verplaatste in een auto of een taxi en geen gebruik maakte van het openbaar vervoer (notities CGVS, p. 7), doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker onnodige risico's nam. De Raad meent verder, in navolging van de commissaris-generaal, dat ook de vaststelling dat verzoeker naar buiten ging om documenten te verzamelen voor zijn vertrek een overbodige verplaatsing betreft. Immers dient te worden vastgesteld dat het documenten betreffen die niet noodzakelijk waren om zijn land van herkomst te ontvluchten, namelijk zijn geboorteakte met apostille d.d. 9 juli 2019, zijn diploma middelbaar onderwijs met apostille d.d. 9 juli 2019, zijn diploma gastronomie met apostille d.d. 3 juli 2019, een uittreksel van het strafregister op zijn naam d.d. 26 juli 2019, en een attest van goed gedrag en zeden op zijn naam d.d. 26 juli 2019 (administratief dossier, stuk 9, map documenten, doc. 4-9). Deze documenten bevatten enkel informatie over respectievelijk verzoekers identiteit, de opleidingen die hij heeft genoten en het feit dat hij geen strafblad heeft doch zijn niet nodig om het land te verlaten. Dat verzoeker niettemin deze documenten nog ging afhalen bij verschillende instanties (notities CGVS, p. 10-11), staat eveneens haaks op de door hem voorgehouden vrees om gedood te worden door de benedeleden.

2.3.7.4. Inzake verzoekers verklaring dat hij in 2010 werd bestolen en dat benedeleden in zijn wijk naar hem vroegen nadat hij klacht had ingediend, treedt de Raad voorts de commissaris-generaal bij in de motivering dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij *anno* 2020 in zijn land van herkomst daadwerkelijk zou worden vervolgd naar aanleiding van deze gebeurtenissen in 2010. De Raad stelt vast dat de benedeleden enkele dagen nadat verzoeker zijn klacht introk nog eens in zijn buurt zijn komen vragen naar hem en dat al deze gebeurtenissen zich situeerden in een tijdspanne van één maand (notities CGVS, p. 12, 19-20). Hierna heeft verzoeker, die nog tot aan zijn vertrek uit El Salvador in 2019 op datzelfde adres bleef wonen (verklaring DVZ, vraag 10), geen problemen meer gekend hierdoor (notities CGVS, p. 19).

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die bovenstaande vaststelling in een ander daglicht stellen.

2.3.7.5. Ten slotte is de Raad nog van oordeel dat de commissaris-generaal inzake verzoekers verklaring dat zijn Salvadoraanse vriendin G. A., die hij in België heeft leren kennen, ook problemen in El Salvador heeft gekend en dat verzoeker niet in de wijk van zijn vriendin kan gaan wonen omdat daar een rivaliserende bende actief is, het volgende motiveert: *“Wat betreft uw verklaringen dat uw Salvadoraanse vriendin G. A. (...), die u in België heeft leren kennen, ook problemen in El Salvador heeft gekend en dat u niet in de wijk van uw vriendin kunt gaan wonen omdat daar een rivaliserende bende actief is (CGVS, p. 13) moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Echter, dit heeft u in uw hoofde nagelaten.”*

Door verzoeker worden geen concrete elementen aangebracht die voormelde motivering in een ander daglicht stellen. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.7.6. Voor zover verzoeker nog aanstipt dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoeker van deze vrees geen gewag heeft gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze vrees aantast.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift betoogt, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoeker ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat zijn problemen met de bende 18 nog actueel zijn. Er zijn verder evenmin andere concrete indicaties dat hij in het oog wordt gehouden door leden van dezelfde, dan wel een andere bende. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Wat betreft het in het verzoekschrift aangehaalde rapport "*Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van 5 februari 2020 van Human Rights Watch (stuk 4 van het verzoekschrift) dient bovendien te worden opgemerkt dat dit rapport in het bijzonder gaat over personen die terugkeren van de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer een verleden als bendelid. Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, allerm minst aan dat hij behoort tot een specifieke groep terugkeerders met een specifiek profiel.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat de door verzoeker bijgebrachte "*COI Focus Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019, die minder recent is dan de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, evenmin van aard is afbreuk te doen aan het voorgaande,

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van de door hem aangehaalde problemen met de bende 18 en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.7.7. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De aan het verzoekschrift gevoegde rapporten (stukken 3-8 van het verzoekschrift) zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De kaart van verzoekers woonplaats (stuk 14 van het verzoekschrift) en het attest *d.d.* 9 juni 2020 inzake de aanval op verzoekers vader in maart 2020 (stuk 2 van de aanvullende nota *d.d.* 17 maart 2021), werden hierboven reeds besproken (zie punt 2.3.7.3.).

De door verzoeker bijgebrachte stukken waarmee hij de subjectieve onpartijdigheid van de betrokken *protection officer* tracht aan te tonen (stukken 9-13 van het verzoekschrift), hebben geen betrekking op zijn asielrelaas. De Raad verwijst desbetreffend naar de uiteenzetting in punt 2.3.6 van onderhavig arrest.

Het attest inzake verzoekers quarantaine in maart 2021 (stuk 2 van de aanvullende nota d.d. 17 maart 2021) heeft evenmin betrekking op zijn asielrelaas.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 17 maart 2021 nog opmerkt dat “(v)erzoeker (aan)toont (...) dat hij pas op 13.05.2019 een cheque tot betaling voor een ontslagpremie in handen kreeg door stuk 11 van het verzoekschrift”, dat “(e)en vertaling van dit stuk (...) bij huidige aanvullende nota (wordt) gevoegd”, dat “(d)it bedrag (...) noodzakelijk (was) om de reis te financieren en (...) een uitleg (is) voor de termijn tussen de problemen en de reservatie van de vluchten”, dat “zijn laatste werkdag 7 mei was blijkt uit het stuk 4 van de aanvullende nota, die het bedrag van zijn ontslagpremie bevestigt”, dat “(i)n stuk 2 van huidig aanvullende nota (...) verzoeker de vertaling van de immatriculatiekaart van zijn wagen (voegt)”, dat “(d)it document (...) toe(laat) een verband te zetten tussen de foto’s van de auto en zijn eigen persoon”, en dat “(i)n stuk 3 (...) verzoeker een vertaling van stuk 12 aan het verzoekschrift (voegt), die aantoont dat hij vanaf maandag 6 mei niet meer met zou auto reed, en dat hij een andere wagen huurde”, stelt de Raad vast dat verzoeker gewag maakt van stukken die hij, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, geenszins heeft toegevoegd aan de aanvullende nota noch eerder bijbracht. Uit niets blijkt dat door verzoeker documenten inzake zijn ontslag, een immatriculatiekaart of foto’s van zijn auto heeft bijgebracht. Bovendien maakte hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud nergens gewag van een ontslag in mei 2019 of van het gegeven dat hij vanaf 6 mei niet meer met zijn auto reed maar een andere wagen huurde. Ook de bestreden beslissing bevat geenszins motieven in die zin. Er dient dan ook te worden aangenomen dat voormelde passage in de aanvullende nota een materiële vergissing betreft en geen betrekking heeft op verzoekers zaak. Hiermee wordt dan ook geen rekening gehouden.

2.3.7.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.9. Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en meent dat er een risicoanalyse voor de toekomst nodig is, wijst de Raad erop dat in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoeker in gebreke blijft de door hem voorgehouden problemen met bendeleden die hebben geleid tot zijn vlucht uit El Salvador aannemelijk te maken, is zijn betoog dat hij vervolging vreest omwille van zijn politieke overtuiging of dat hij deel uitmaakt van de sociale groep van de personen omwille van zijn weigering om met de bende samen te werken niet dienstig.

2.3.7.10. Waar verzoeker nog aanvoert dat er in El Salvador geen mogelijkheid is tot bescherming door de nationale autoriteiten in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat vermits verzoekers problemen uit 2019 onvoldoende zwaarwichtig zijn en hij evenmin aantoont dat hij omwille van deze gebeurtenissen uit 2019 nog wordt gevisieerd door de bendeleden, en voorts verzoekers problemen uit 2010 onvoldoende actueel zijn, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is de vaststelling dat er geen intern vestigingsalternatief zou bestaan voor verzoeker evenmin relevant.

2.3.7.11. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met zijn algemeen betoog dat El Salvador als één van de meest gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven, waarbij er een niet aflatende cyclus van wraak en geweld heerst tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, het refereren aan en citeren uit diverse rapporten en artikels (stukken 5-8 van het verzoekschrift) en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toont verzoeker geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet

willekeurig van aard is. De door verzoeker aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.10. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet preciseerd op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, dat hij toegang had tot zijn dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met redenen werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Waar verzoeker in "*uiterst ondergeschikte orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET